

Viljamas Šekspyras. HAMLETO MONOLOGAS.

HAMLET: To be, or not to be--that is the question:
Whether 'tis nobler in the mind to suffer
The slings and arrows of outrageous fortune
Or to take arms against a sea of troubles

And by opposing end them. To die, to sleep--
No more--and by a sleep to say we end
The heartache, and the thousand natural shocks
That flesh is heir to. 'Tis a consummation
Devoutly to be wished. To die, to sleep—

To sleep--perchance to dream: ay, there's the rub,
For in that sleep of death what dreams may come
When we have shuffled off this mortal coil,
Must give us pause. There's the respect
That makes calamity of so long life.

For who would bear the whips and scorns of time,
Th' oppressor's wrong, the proud man's contumely
The pangs of despised love, the law's delay,
The insolence of office, and the spurns
That patient merit of th' unworthy takes,
When he himself might his quietus make
With a bare bodkin? Who would fardels bear,

To grunt and sweat under a weary life,
But that the dread of something after death,
The undiscovered country, from whose bourn
No traveller returns, puzzles the will,
And makes us rather bear those ills we have
Than fly to others that we know not of?

Thus conscience does make cowards of us all,

And thus the native hue of resolution
Is sicklied o'er with the pale cast of thought,
And enterprise of great pitch and moment
With this regard their currents turn awry
And lose the name of action. -- Soft you now,
The fair Ophelia! -- Nymph, in thy orisons
Be all my sins remembered.

Read more at

http://www.monologuearchive.com/s/shakespeare_001.html#AIZ3I7Jaly35v0vD.99

Būti ar nebūti - štai mįslė.
Kas prakilniau: ar nusilenkti dvasioj
Strėlėms ar dūžiams atšiauraus likimo,
Ar su ginklu prieš negandų marias
Į kovą stot ir jais nusikratyti?
Numirt? Užmigt? Ir tiek; ir baigt užmigus
Širdies kančias bei sopulių šimtus,
Kuriuos iš prigimties paveldi kūnas, -
O, tokia pavydėtina dalia
Kas nesidžiaugtų? Mirt - užmigt?

Užmigtį?
Gal būt, net ir sapnus regėt? Štai kur
Galvosūkis. Kokie gi ten sapnai
Prisisapnuos tuomet, kada mirtis
Mus išvaduos iš šio pasaulio jungo?
Štai kas priverčia stabtelt; štai dėl ko
Nelaimė mūsų niekad nesibaigia.
Ar kas pakęstų piktą amžiaus rykštę,
Skriaudas engėjo, pašaipas puikuolio,
Kartybę slaptą meilės atstumtos,
Teisėjo kliautis, nuoskaudas didžiūno
Ir niekšo užgauliojimus, kurių
Tiek pakelia dorybė nebylioj,
Jei pats galėtum padaryt sau galą
Su paprasčiausiu durklu? Kas verkšlentų
Ir prakaituotų po našta gyvybės,
Jei baimė dėl kažin ko po mirties -
Nežinoma šalis, iš kur negrįžta
Nė viens keleivis - nežabotų valios
Ir mums nelieptų čia geriau kentėt,
Nei lėkti į vargus, kurių nežinom?

Taip mąstymas padaro mus bailius,

Taip ryžtingiausio užmojo spalva
Nublunka nuo dvejojimų liguistų,
Ir patys didingiausi mūsų siekiai,
Nejučiomis iškrypę iš vėžių,
Be polėkio sugniūžta...

(Šekspyras, Viljamas. Hamletas. Raštai I.
Vilnius: Valstybinė grožinės literatūros
leidykla. 1961, 249p.)

http://www.citatos.com/index.php?Nuo=10&page=citatos&language=LT&view=pagal_knyga&knyga_id=196&Kiek=10